

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.II.30.388/2017/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szendrei Kornélügyvéd által képviselt felperesnek - a Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Waldmann Gábor) által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. november hó 8. napján kelt 6.G.40.155/2016/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással **hagyja helyben**, hogy az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összege 64 351 (hatvannégyezer-háromszázötvenegy) Ft.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 34 000 (harmincnégyezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

A feljegyzett 85 802 (nyolcvanötezer-nyolcszázketty) Ft fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az alperes jogelődje, a **(jogelőd neve)** Rt. (a továbbiakban: alperes) a felperes jogelődje, néhai **(néhai neve)** finanszírozási kérelme alapján, a részére történő lízingbeadás céljából megvásárolta a **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Opel Astra típusú személygépkocsit, majd arra mint lízingbeadó a felperesi jogelőddel mint lízingbevevővel 2005. október 3. napján pénzügyi lízingszerződést kötött **((lízingszerződés száma))** A felek a szerződésben a mértékadó devizanemet svájci frankban határozták meg, rögzítették a havi lízingdíj összegét (32 717 Ft), számát (120), esedékességét, valamint az összes lízingdíj összegét (4 678 146 Ft). Az egyedi lízingszerződés szerint a lízingbevevő a kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) elszámolási módjaként a normál deviza konstrukciót választotta, amely szerint a lízingbevevő a kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) megfizetésére a lízingbeadó hirdetménye szerinti gyakorisággal köteles.

Az egyedi lízingszerződés tartalmazta a felperesi jogelőd nyilatkozatát, miszerint „Alulírott, mint lízingbevevő kijelentem, hogy a szerződésben, valamint az annak hátoldalán levő üzletszabályzatban (PLA/2005.06.01.) foglaltakat megismertem, megértettem, és azokat a jelen egyedi lízingszerződés aláírásával magamra nézve kötelezőnek ismerem el.” A szerződést az alperesi jogelőd képviselőjében és nevében eljárva a **(R.)** Kft. alkalmazottja, tanú írta alá.

A szerződés részét képező üzletszabályzat (a továbbiakban: Üsz.) az alábbi - a jelen jogvita elbírálása szempontjából releváns - rendelkezéseket tartalmazza:

I.11.: „Mértékadó devizanem: az egyedi lízingszerződésben meghatározott devizanem. Amennyiben a mértékadó devizanem forint, úgy a kamatváltozás II-re és a kamatváltozás III-ra vonatkozó rendelkezések nem kerülnek alkalmazásra.”

I.16.: „Mértékadó árfolyam: A mértékadó devizanem vételi árfolyama az egyedi lízingszerződés létrejötte napján.”

I.17.: „Rendkívüli árfolyam esemény: Ha az árfolyam legalább 150 %-kal magasabb, mint a mértékadó árfolyam.”

I.18.: „Kamatváltozás:

b) Kamatváltozás II. (árfolyamváltozás): A mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözet:

Kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam/mértékadó árfolyam) - 1).

c) Kamatváltozás III. (árfolyamváltozás): A lízingszerződés futamidő lejárta előtti megszűnésekor fizetendő - ki nem terhelt kamatkülönbözet, amelynek mértéke a szerződés megszűnésének eseteit szabályozó rendelkezésekben külön kerül meghatározásra.”

A szerződő felek a kamatváltozás elszámolási módját 2010. augusztus 27. napján fix devizakonstrukcióra módosították, és megállapodtak abban, hogy az árfolyamváltozás elszámolása a futamidő végén történik. Rögzítették, hogy a fizetendő árfolyamváltozás I. esetén a futamidő - azonos törlesztőrészek mellett - meghosszabbodik, az árfolyamváltozás I. elszámolása eredményeként a többlet a lízingbevevőnek kerül visszautalásra.

A lízingbevevő 2013. január 14. napján elhalálozott, a hagyatéka részét képező, a szerződéssel érintett személygépkocsit a közjegyző a 2013. június 27. napján jogerőre emelkedett **(hagyatékátadó végzés száma)** számú hagyatékátadó végzésével törvényes öröklés jogcímén a felperesnek adta át teljes hatállyal.

Az alperes a 2014. évi XL. törvény szerinti elszámolást elkészítette, abban a felperes tartozását 1 861 252 Ft-ban határozta meg. Az elszámolás felülvizsgáltkán minősül.

A felperes módosított keresetében egyfelől annak megállapítását kérte, hogy a perbeli szerződés nem jött létre, vagy ha igen az érvénytelen, a még fennálló tartozásának összege pedig 788 722 Ft. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását. Kérte továbbá az árfolyamkockázatról rendelkező általános szerződési feltételek tisztességtelenségének megállapítását. A szerződés létre nem jöttét illetően a lényeges szerződési feltételekben való megállapodás hiányára, míg érvénytelenségi keresete indokaként egyfelől a szerződés alaki hibájára, másfelől annak jóerkölsbe ütköző voltára hivatkozott. Állította, hogy a szerződés nem deviza alapú, értékállandósági kikötésben nem állapodtak meg, csak a szerződésben forintban megjelölt lízingdíjra jött létre megállapodás a felek között, az árfolyam-különbözetre vonatkozó szerződési feltételek nem váltak a szerződés részévé, e tekintetben hivatkozott az 1959-es Ptk. 205/B. és 205/C. §-aira.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Megítélése szerint a szerződés a peres felek között létrejött, az nem érvénytelen és nem tartalmaz tisztességtelen szerződési feltételt sem.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 130 000 Ft perköltséget. Rendelkezése szerint a feljegyzett 159 000 Ft eljárási illetéket az állam viseli.

A szerződés alaki érvénytelensége körében részletezte a szervezeti és ügyleti képviselőre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, kiemelve, hogy a szerződéskötés időpontjában hatályos 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) szerint elegendő volt, hogy az alperes a kereskedő részére egyszerű okiratba foglaltan adjon a képviselőtében való eljárásra, a szerződés aláírására vonatkozó meghatalmazást. Emellett az alperes a kereskedő eljárását utóbb jóváhagyta, sőt a szerződés teljesítése folytán az ráutaló magatartással is létrejött, ezáltal a szerződés nem szenved semmisséget eredményező alaki hibában. Kiemelte, az alperes nem hitelintézet, hanem a Hpt. 6. §-a szerinti pénzügyi vállalkozás, így rá a Hpt. 47. § (2) bekezdésében foglaltak nem alkalmazandók. Megállapította, az üzletszabályzat az egyedi szerződés részévé vált, az egyedi szerződésben rögzítésre került a lízingbevevő nyilatkozata, nevezetesen, hogy az üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek elfogadja. Ezzel szemben a felperest terhelte a bizonyítás, hogy az üzletszabályzatot nem ismerte meg, amelynek a perben nem tudott eleget tenni. Rámutatott, a szerződéses rendelkezések a szokásos szerződési gyakorlattól nem tértek el, így azok külön figyelemfelhívó tájékoztatás és kifejezett felperesi elfogadó nyilatkozat nélkül is a szerződés részévé váltak. Kiemelte, a perbeli szerződés pénzügyi lízingszerződés, amelyet a felperes fogyasztóként kötött, annak nem lényeges eleme sem a kamat, sem a díjak, illetve a költségek, így ezek szerződésben való feltüntetésének hiánya nem eredményezi a lízingszerződés létre nem jöttét. Részletezte a lízing mint jogügylet lényegét, hangsúlyozva, hogy a lízingszerződés lényeges tartalmi eleme a lízingtárgy, valamint a lízingbevevő által ellenszolgáltatásként fizetendő lízingdíj. Ezek a szerződésben feltüntetésre kerültek, így alaptalanul hivatkozott e tekintetben a felperes a szerződés létre nem jöttére.

A kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) tisztességtelensége tekintetében kiemelte, e szerződési feltétel tartalma az, hogy a felek deviza alapú szerződést kötöttek egymással, ahol a tartozás devizában van megállapítva, míg az adós a fizetési kötelezettségét forintban teljesíti, annak mértéke a forint svájci frank árfolyamváltozásának függvénye, amely feltétel nem tisztességtelen és nem tekinthető jóerkölcshöz ütközőnek sem.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes annak keresete szerinti megváltoztatását kérte. Fellebbezési érvelése szerint a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése nem került megtárgyalásra, erre vonatkozóan jogelődje nem kapott tájékoztatást, így a tartalmával nem lehetett tisztában, ezáltal az ezt érintő rendelkezések nem váltak a szerződés részévé. Kiemelte, a lízingszerződésben az összes lízingdíj 4 678 146 Ft-ban került meghatározásra, így jogelődje alappal feltételezhette, hogy ennek megfizetésére lesz köteles. Véleménye szerint a szerződés a lízingdíj változására, annak feltételeire vonatkozóan semmilyen rendelkezést nem tartalmaz, arra az Üsz. II.3. pontja csupán utal, ezért a szerződés részlegesen nem jött létre, az árfolyamváltozásból eredő kockázat pedig rá nem terhelhető. Kifejtette, nem állapítható meg az sem, hogy a lízingdíj változása hogyan hat a lízingbevevő összes fizetési kötelezettségére. Állította, hogy jogelődje a szerződésben forintban megjelölt összes lízingdíj megfizetésére vállalt kötelezettséget, így további fizetési kötelezettsége nincs. Utalt a civilisztikai kollégiumvezetők országos értekezlete 2016. szeptember 28-án tartott ülésén kifejtettekre, kiemelve, hogy a szerződéskötés során nem kapott tájékoztatást az árfolyamváltozás hatásáról, korlátlanúságáról, ilyen tartalmú tájékoztatás hiányában pedig a 93/13/EGK. irányelv 6. cikk (1) bekezdése értelmében árfolyamkockázat viselésére nem kötelezhető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta álláspontját, hogy a szerződés és az üzletszabályzat megfelelő rendelkezéseinek ismeretében a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy árfolyam-különbözetet kell fizetnie, e tekintetben eleget tett a tájékoztatási kötelezettségének annak ellenére, hogy lízingszerződés esetén a kockázatfeltárás nem volt jogszabályi követelmény. Érvelése szerint az erre vonatkozó

rendelkezések a szokásos szerződési gyakorlattól nem tértek el, ezért erre külön nem kellett a felperesi jogelőd figyelmét felhívni, azok külön figyelemfelhívás nélkül a szerződés részévé váltak, így a felperes nem mentesülhet az árfolyamváltozásból eredő többletfizetési kötelezettségek alól.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével az ítéletábra egyetért, ezért ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján - az eljárási illeték összegére vonatkozó rendelkezés pontosítása mellett - helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

A felperes fellebbezésében a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte, azonban jogorvoslati kérelme indokaként kizárólag az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás elmaradására, illetve az árfolyam-különbözet viselésében való megállapodás hiányára valamint arra hivatkozott, hogy csupán az egyedi szerződésben forintban rögzített lízingdíj megfizetésére kötelezhető, további fizetési kötelezettség nem terheli. Erre figyelemmel az ítéletábrának - a fellebbezés indokaként megjelöltek mentén haladva - azt kellett vizsgálnia, hogy a felek megállapodtak-e a deviza alapú elszámolásban, ha igen, milyen tartalommal, s ennek megfelelően köteles-e a felperes az árfolyam-különbözet viselésére.

Amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, a pénzügyi lízingszerződés létrejöttéhez szükséges és egyben elegendő, ha a felek megállapodása a lízingtárgyra és a lízingdíjra kiterjed. Az nem volt vitás jelen ügyben, hogy a lízingszerződés a lízingtárgyat pontosan megjelöli, azaz erre a lényeges feltételre kiterjedt a felek megállapodása. A vita valójában a lízingdíjra vonatkozó megállapodás tartalmában volt a peres felek között, azaz, hogy az egyedi szerződésben forintban meghatározott lízingdíjon felül terheli-e a felperest a forint gyengüléséből adódóan árfolyam-különbözet. Tény, hogy a szerződés egyedileg megtárgyalt feltételeket tartalmazó része, az ún. egyedi szerződés forintban tünteti fel a felperes által fizetendő havi lízingdíjakat és az összes lízingdíj összegét. Lényeges azonban, hogy a felperes egyedi szerződésben rögzített nyilatkozata folytán a felek szerződésének részévé vált az alperes egyedi szerződésben megjelölt számú üzletszabályzata, így a szerződés tartalmát az egyedi szerződésben és az üzletszabályzatban rögzített feltételek együttesen alkotják. Ennek megfelelően annak megítélésakor, hogy a felek a felperest terhelő lízingdíj fizetési kötelezettség tekintetében miként állapodtak meg, nemcsak az egyedi szerződésben forint összegben megjelölt lízingdíjakat, hanem az egyedi szerződés egyéb kitételeit, valamint azokat az általános szerződési feltételeket is figyelembe kell venni, amelyeket az üzletszabályzat tartalmaz. A szerződés valamennyi rendelkezését figyelembe véve pedig az állapítható meg, hogy a felperes lízingdíj fizetési kötelezettségét illetően a felek deviza alapú elszámolásban állapodtak meg. Az egyedi szerződésből kitűnően az ügylet mértékadó devizaneme CHF, továbbá a felperesnek a forintban meghatározott lízingdíjakon felül ún. kamatváltozás II-t, vagyis árfolyamváltozást kell adott esetben fizetnie. Az pedig, hogy mit jelent a kamatváltozás II., kiderül az üzletszabályzat I.18.b. pontjából, nevezetesen, hogy a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyamának változása módosítja a felperes fizetési kötelezettségét, a forint - szerződéskötés időpontjában irányadó árfolyamához képest bekövetkező - gyengülése esetén növeli, erősödése esetén pedig csökkenti a felperes által fizetendő - az egyedi szerződésben forintban meghatározott - lízingdíj összegét. Az is kiderül az üzletszabályzat II.4. pontjából és magából az egyedi szerződésből is, hogy az esedékessé vált lízingdíjakra jutó árfolyamváltozást az alperes utólag terheli ki a felperesre, a hirdetményben közölt gyakorissággal, illetve a szerződés megszűnésekor a ki nem terhelt valamennyi árfolyam-különbözetet kiterheli, illetve jóváírja.

Nem fogadható el az a felperesi álláspont sem, miszerint az általános szerződési feltételek deviza alapú elszámolásra vonatkozó kikötései eltérnek az egyedi szerződés lízingdíjat forintban meghatározó rendelkezéseitől, ezért az 1959-es Ptk. 205/C. §-a értelmében ez utóbbi válik a szerződés részévé. Egyrészt ugyanis a felek abban egyedileg állapodtak meg, hogy a lízingdíj kapcsán deviza alapú elszámolást alkalmaznak, és ennek keretében a mértékadó devizanemet svájci frankban, az árfolyamváltozás elszámolási módjaként pedig a normál deviza konstrukciót alkalmazzák. A peradatok szerint ezt a peres felek utóbb fix devizakonstrukcióra módosították, ami csupán annyiban jelentett változást, hogy az árfolyamváltozás elszámolására a futamidő végén került sor, ezáltal a futamidő meghosszabbodott. Mindez azt jelenti, hogy az egyedi szerződés deviza alapú elszámolásra vonatkozó rendelkezései nem tekinthetők általános szerződési feltételnek, azok egyedileg megtárgyaltak minősülnek, míg az üzletszabályzat általános szerződési feltételei csupán a deviza alapú elszámolás részletszabályait tartalmazzák. Ettől eltérő álláspont sem tenné azonban megalapozottá a felperesnek azt a hivatkozását, miszerint a szerződés deviza alapú elszámolásra vonatkozó kikötései - mint a szokásos szerződési gyakorlatól eltérő kikötések - külön figyelemfelhívás hiányában nem váltak a szerződés részévé, s ha mégis, azok tisztességtelenek. Amint ugyanis arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a szerződéskötés időpontjában ez a fajta szerződési konstrukció széles körben elterjedt, a pénzügyi intézmények által általánosan alkalmazott volt, így megfelelt a szokásos szerződési gyakorlatnak.

Tény, hogy a pénzügyi lízingszerződésre is alkalmazandóak a Kúria árfolyamkockázat viselésére vonatkozó általános szerződési feltételek tisztességtelenségének vizsgálatáról szóló 2/2014. PJE határozatában kifejtettek. Lényeges azonban, hogy a PJE 1. pontja értelmében az árfolyamkülönbözet viseléséről rendelkező szerződési feltételek - mint a főszolgáltatás körébe tartozó kikötések - tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. A deviza alapú fogyasztási kölcsönszerződés - jelen esetben a pénzügyi lízingszerződés - azon rendelkezésének tisztességtelensége, amely szerint az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, csak akkor vizsgálható és állapítható meg az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára, ha annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető. Nem vitás, hogy a perbeli esetben külön kockázatfeltáró nyilatkozat nem készült, az alperesnek azonban ez nem is volt kötelezettsége (a Hpt. kockázatfeltáró nyilatkozatról rendelkező 203. § (6) és (7) bekezdése a pénzügyi lízingszerződésre nem vonatkozik), így az egyedi szerződés és az annak elválaszthatatlan részét képező üzletszabályzat rendelkezései, valamint a szerződéskötéskor az alperes által a felperesnek adott tájékoztatás alapján kellett vizsgálni, hogy egy ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára felismerhető volt-e az, hogy az esetlegesen bekövetkező kedvezőtlen árfolyamváltozás miatt a szerződés ténylegesen fennálló kockázata teljes mértékben őt terheli, annak ránézve kedvezőtlen hatása korlát nélküli, és hogy ennek következménye fizetési kötelezettségének jelentős mértékű megnövekedése lehet. Jelen ügyben az egyedi szerződésben meghatározott „mértékadó devizanem: CHF” kitétel egyértelműen arra utal, hogy a peres felek nem forint, hanem deviza alapú szerződést kötöttek. Ezen túl az üzletszabályzat I.11., 16., 18. b) és c) pontjai tartalmából azok együttes értelmezése eredményeként egyértelmű kellett legyen a felperes számára, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázat fennáll, és annak kedvezőtlen irányú változásának terheit kizárólag ő köteles viselni. A felek az egyedi szerződésben meghatározták a mértékadó devizanemet, az üzletszabályzat pedig tartalmazza annak fogalmát, vagyis azt értelmezi (Üsz. I.16.), ezen kívül a mértékadó árfolyam és az árfolyamváltozás kiszámítási módja (Üsz. I.18. b), c) pont) is rögzítésre került. Mindebből egyértelműen kiderül, hogy az árfolyamváltozás maga után vonja a fogyasztó fizetési kötelezettségének változását is. A kamatváltozás II. üzletszabályzati pont megszövegezése ugyancsak egyértelmű a tekintetben, hogy a lízingbevevő fizetési kötelezettségének árfolyamváltozásból adódó módosulást szabályozza, amire a

kamatváltozás II. szövegrész után szereplő „árfolyamváltozás” kifejezés is utal. A peres felek által utóbb választott fix devizakonstrukcióra vonatkozó szerződési pontból és a VIII. fejezet rendelkezéseiből világosan kiderül, hogy a forint gyengüléséből adódó árfolyam-különbözet megfizetése - a rendkívüli árfolyameseményt kivéve - olyan módon történik, hogy a futamidő meghosszabbodik és a felperesnek a törlesztőrészeket a futamidő letelte után is fizetnie kell mindaddig, amíg az alperes által gyűjtőszámlán nyilvántartott árfolyam-különbözet összegét ki nem egyenlíti.

A fenti rendelkezések egyértelműen és átláthatóan tartalmazzák, hogy a felperesnek a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális eladási árfolyam változásának függvényében árfolyamváltozást kell fizetnie, amelynek nincs felső határa. Erre utal az Üsz. I.17. pontjában meghatározott rendkívüli árfolyamesemény fogalma is, amely alapján a felperesnek számolnia kellett azzal, hogy a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyamának gyengülése a szerződéskötés időpontjában irányadó árfolyamhoz képest a 150 %-os mértéket is meghaladhatja.

Lényeges emellett, hogy a felperes jogelődje a szerződéskötéskor választhatott a fix és a normál devizakonstrukció között, azaz eldönthette, miként kéri az árfolyam-különbözet elszámolását. A felperes édesapja élt ezzel a választási lehetőséggel, az egyedi szerződésben a normál konstrukciót jelölte be, majd utóbb azt az alperessel való megállapodás alapján fix konstrukcióra módosította. Ahhoz viszont, hogy a két lehetőség között választani tudjon, tisztában kellett lennie az azok közötti különbséggel, ebből adódóan magának a deviza alapú konstrukciónak a lényegével és az ebből fakadó kockázatokkal is.

Nincs peradat arra vonatkozóan, hogy a felperesi jogelődnek a szerződéskötéskor a szerződés deviza alapúságával, illetve az árfolyamkockázattal összefüggésben kérdése merült volna fel, ezekről tájékoztatást kért volna. Ugyanakkor a fogyasztót is terhelő együttműködési kötelezettségből eredően a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeire is tekintettel a lízingbevevőtől is minimálisan elvárható, hogy a nagy összegű, hosszú távra szóló pénzügyi ügylet jellegéhez, a vállalt kötelezettség mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt (BDT2013. 2889), tanulmányozza a szerződést, szükség esetén az egyes általa nem érhető rendelkezésekről tájékoztatást kérjen (Kúria 6/2013. PJE). Az ennek esetleges elmulasztásából eredő következmények az alperesre nem háríthatóak. Egyebekben nem érinti a lízingszerződés érvényességét, hogy az alperes a szerződéskötéskor nem tájékoztatta a felperes jogelődjét arról, hogy konkrétan milyen mértéket érhet el a fizetési kötelezettségének emelkedése. A tájékoztatási kötelezettség ugyanis nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére, hiszen ezzel a szerződéskötéskor a pénzintézet sem lehetett tisztában (6/2013. PJE 3. ponthoz fűződő indokolás). Minderre figyelemmel a felperes az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettsége alól nem mentesülhet, és az ezt megalapozó szerződési feltételek tisztességtelenségére sem hivatkozhat alappal.

Nem ért egyet az ítéltábla az elsőfokú bíróság perértékszámításával. A Pp. 24. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a pertárgy értékének megállapításán a keresettel érvényesített követelés, vagy más jog értéke az irányadó. A felperes keresetében a fennálló tartozását 788 722 Ft-ban jelölte meg, míg a 10. szám alatt csatolt elszámoló levélből kitűnően a felperes alperes által nyilvántartott tartozása 1 861 252 Ft. A felperes e két összeg különbségeként fennálló tartozását vitatta, annak teljesítése alól kíván mentesülni, ami 1 072 530 Ft, így ez tekintendő az elsőfokú eljárás pertárgyértékének. Az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 42. § (1) bekezdése szerint az ennek 6 %-át kitevő elsőfokú eljárási illeték összege 64 351 Ft, amelyet a felperes részére engedélyezett személyes költségmentességre

tekintettel az állam visel, így az ítéltábla az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét a fentiek szerint pontosította.

A fellebbezési eljárás pertárgyértéke az elsőfokú eljárásával azonos, s miután a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, e pertárgyérték alapulvételével a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapította meg.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket (Itv. 46. § (1) bekezdés) a fellebbezés sikertelenségére és a felperes személyes költségmentességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2018. április 18.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró